

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 18/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát [REDACTED], proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tpo 71/2021 z 28. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 10. decembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tpo 71/2021 z 28. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 8. augusta 2021 väzobne trestne stíhaný [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

Okresný súd Senica (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 10 Tp 21/2021 z 5. októbra 2021 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uvedenú v ním podanej sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, pričom v podstatnom namieta, že krajský súd arbitrárne zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu. Podľa sťažovateľa nie je dané dôvodné podozrenie, že spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na prepustenie z väzby na slobodu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy:

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane.

11. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

12. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

13. Pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

14. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú neexistenciu dôvodného podozrenia, že spáchal skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že dôkazy, ktorých nezohľadnenie okresným súdom pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sťažovateľ namietal (údaje z centrálného monitorovacieho systému o pohybe kontrolovanej osoby, výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), nie sú takého charakteru, aby bolo možné už v tomto štádiu trestného konania konštatovať, že podozrenie zo spáchania predmetnej trestnej činnosti sťažovateľa vymizlo.

Pokiaľ ide o uvedených svedkov, krajský súd konštatoval, že ide fakticky o príbuzných alebo blízke osoby sťažovateľa (matka sťažovateľa, dvaja bratia a priateľ sestry sťažovateľa), ktorí popierajú skutočnosti uvádzané poškodenou s tým, že sťažovateľ sa jej nevyhrážal, pričom vypovedali o svojej verzii skutku v tom zmysle, že s poškodenou majú dlhodobu naštrbenú vzťahy, táto opakovane provokuje, vyvoláva konflikty a vyhráža sa im, že ich dá pozatvárať. Podľa názoru krajského súdu predmetné výpovede svedkov vyznievajú síce v prospech sťažovateľa, no môžu byť vzhľadom na ich vzťah k sťažovateľovi motivované snahou pomôcť mu a zbaviť ho prípadných následkov jeho protiprávneho konania, ktoré vyplýva zo skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia. Vyhodnocovanie ich výpovedí z hľadiska dôveryhodnosti je preto podľa názoru krajského súdu predčasné a neprislúchajúce danému štádiu trestného konania. Nadväzujúc na uvedené, krajský súd konštatoval, že sťažovateľa aj naďalej usvedčujú svedecké výpovede poškodenej [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí zhodne potvrdili, že zo strany sťažovateľa došlo ku konaniu, ktoré sa mu kladie za vinu a je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Je pravdou, že svedok [REDAKOVANÉ] u sťažovateľa nevidel žiadnu mačetu, no potvrdil, že sťažovateľ volal poškodenú von s tým, že ju zabije, ureže jej hlavu. Taktiež potvrdil, že ataky sťažovateľa proti poškodenej (jeho tete) sú časté a opakované, čoho bol viackrát svedkom aj v minulosti. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] (nevesta poškodenej) tiež uviedla, že ju v noci zobudil krik sťažovateľa „*pod' ven, pod' ven*“, pozná jeho hlas, býva vedľa nich, mala strach ísť von, nič nevidela, iba ho počula. Tiež potvrdila, že ich sťažovateľ verbálne opakovane napádal.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané nezohľadnenie údajov z centrálného monitorovacieho systému o pohybe kontrolovanej osoby (sťažovateľa) v kritickom čase, krajský súd uviedol, že bez odborného vyjadrenia na to kvalifikovanej osoby nie je možné vyvodiť z týchto dôkazov relevantné závery, či v sledovanom čase bol alebo nebol sťažovateľ presne na tom konkrétnom mieste (pred rodinným domom s popisným číslom [REDAKOVANÉ] v obci [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ]), ako sa uvádza v uznesení o vznesení obvinenia, navyše ak dotknuté objekty oboch aktérov sú vo svojom bezprostrednom susedstve.

Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd k existencii dôvodného podozrenia ako materiálnej podmienky väzby uzavrel, že aj napriek tomu, že sťažovateľ popiera spáchanie trestnej činnosti, ktorá mu je aktuálne kladená za vinu, existuje dosiaľ dostatok dôkazov, ktoré ho z tejto trestnej činnosti usvedčujú. Námietky sťažovateľa týkajúce sa dôvodnosti jeho trestného stíhania s poukazom na nesprávne, resp. nedostatočne zistený skutkový stav považoval krajský súd v danom štádiu trestného konania za neopodstatnené, keďže záver súdu o existencii dôvodov väzby

nie je a ani nemôže byť založený na absolútnej istote. Požiadavka istoty bez dôvodných pochybností sa vyžaduje a je nutná výlučne pri meritórnom rozhodovaní, ale vo väčšine prípadov nie je reálna pri rozhodovaní o väzbe, aj keď samozrejme nemôže ísť len o hmlisté a konkrétnymi skutočnosťami dostatočne neodôvodnené podozrenie. V danom prípade však boli u sťažovateľa jasne prítomné konkrétne skutočnosti umožňujúce vysloviť záver o existencii dôvodov väzby tak, ako to vyžaduje zákon.

16. Z uvedenej argumentácie krajského súdu vyplýva, že pri posudzovaní existencie dôvodného podozrenia ako materiálnej podmienky väzby sťažovateľa sa krajský súd zaoberal všetkými podstatnými právnymi, ako aj skutkovými otázkami a na tieto dal dostatočne presvedčivé odpovede. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa v jeho trestnej veci, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajským súdom prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem (príslušných ustanovení Trestného poriadku o väzobnom rozhodovaní) nijako nepopiera ich účel a zmysel, a teda má z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu. Krajský súd sa teda posúdením väzobnej veci sťažovateľa zaoberal dostatočne, náležite a primerane, pričom poskytol náležitú odpoveď na všetky kľúčové námietky sťažovateľa.

17. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu preto konštatuje, že pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú neexistenciu dôvodného podozrenia, že spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci krajským súdom s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Skutočnosti, ktoré krajský súd prezentoval ako dôvody podporujúce existenciu dôvodného podozrenia ako materiálnej podmienky väzby sťažovateľa, sa nejavia ústavnému súdu ako vágne a nepresvedčivé, práve naopak, hodnotí ich ako dostatočne konkrétne a zároveň výpovedné. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

18. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru:

19. Pokiaľ ide o námietku porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť ESLP a tiež na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07), podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, sa označené články ústavy a dohovoru na väzobné konanie nevzťahujú, pričom jednotlivé procesné záruky vyplývajúce z označených článkov sú inkorporované priamo do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe.

20. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy zároveň pripomína, že všeobecný súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obvineného, obhajoby obvineného, okolností jeho zatknutia alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecný súd pri rozhodovaní o väzbe iba skúma, či sú splnené materiálne a formálne podmienky väzby predstavujúce základné väzobné podmienky, ktorých existencia musí byť daná pri vzatí obvineného do väzby, ako aj pri celom jej ďalšom trvaní (II. ÚS 24/2020).

21. Ústavný súd preto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru z dôvodu ich neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru:

22. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti a upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru ESLP, podľa ktorej je čl. 5 ods. 3 dohovoru aplikovateľný na situáciu prvotnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (t. j. na prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o nasledujúcu previerku zákonnosti väzby – žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, teda aplikovateľný nie je (II. ÚS 81/2017).

23. Pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 3 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva

podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu